

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 238/2020-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, SNP 708, Galanta, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 8 C 687/2015 z 20. decembra 2016, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 380/2017 z 20. augusta 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 212/2019 z 27. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 687/2015 zo 20. decembra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 380/2017 z 20. augusta 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 212/2019 z 27. novembra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom sa sťažovateľ podanou žalobou domáhal proti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), zaplata sumy 30 043,54 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej sťažovateľovi trestným činom ublíženia na zdraví, zo spáchania ktorého okresný súd trestným rozkazom sp. zn. 29 T 197/2014 zo 16. marca 2015 uznal vinných žalovaných v 1. a 2. rade, každému z nich uložil peňažný trest a sťažovateľa ako poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Uplatnenú sumu sťažovateľ v žalobe požadoval ako náhradu ušlého zisku v sume 7 180 €, náhradu nákladov spojených s liečením v sume 5 477,40 €, náhradu výdavkov predstavujúcich preklad dokumentov v sume 386,14 €, náhradu škody za stratenú retiazku v sume 1 000 €, náhradu výdavkov

na špeciálnu stravu v sume 1 000 € a náhradu nemajetkovej ujmy za spôsobené trvalé následky v sume 15 000 €.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku na náhradu škody. Žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľovi v rozsahu 100 %.

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), argumentujúc, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a žalovaným v 1. a 2. rade nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta jeho nedostatočné odôvodnenie, pretože najvyšší súd sa nevyjadril k podstatným námietkam obsiahnutým v podanom dovolaní a nevysporiadal sa so spornými skutkovými zisteniami. Konkrétne najvyššiemu súdu vytýka, že sa *„náležite nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že všetky relevantné a súdom dopytované listinné dôkazy boli riadne a včas predložené“* a nevzal do úvahy ani predložené *„potvrdenie o absolvovaní operačného zákroku dňa 22.1.2019, ktoré dostatočne preukazuje dovtedy neustálený zdravotný stav žalobcu a pretrvávajúce následky v súvislosti s konaním žalovaných“*.

8. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy *„nerespektovali predložené listinné dôkazy (napr. rakúska výpoveď zo zamestnania, uplatnenie cestovných nákladov v súvislosti s liečením a návštevami príbuzných) a jednak nesprávne vyhodnotili niektoré dôkazy*

(napr. posudok lekára konštatujúci trvalé následky na zdraví žalobcu), čo viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon k porušeniu práva na spravodlivý proces“. Sťažovateľ v závere poukazuje na neefektívnu činnosť konajúcich súdov, ktoré mu odmietli priznať uplatnený nárok na náhradu škody bez toho, aby mu poskytli zrozumiteľné a jasné odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva ██████████ zaručené čl. 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta zo dňa 20.12.2016 sp. zn.: 8C/687/2015, Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.8.2018 sp. zn.: 23Co/380/2017, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2019 sp. zn.: 7Cdo/212/2019 porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 20.12.2016 sp. zn. 8C/687/2015, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.8.2018 sp. zn. 23Co/380/2017, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2019 sp. zn. 7Cdo/212/2019 zrušuje a vrátil vec na nové konanie.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Porušenie označených práv sťažovateľ vidí v

- nedostatočnom odôvodnení napadnutých rozhodnutí, pretože konajúce súdy sa nevyjadrili k podstatným argumentom a námietkam prezentovaným v konaní a
- nezohľadnení predložených dôkazov v súvislosti s jeho uplatneným nárokom, čo viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

19. V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vydaním napadnutého rozsudku okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

21. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom prieskumu zo strany krajského súdu na základe odvolania podaného sťažovateľom, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom. Z toho dôvodu je vylúčený ústavný prieskum vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, keďže v danom prípade existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd totiž nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

22. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

23. Ústavný súd konštatuje zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúcej z § 124 zákona o ústavnom súde a to vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu právnemu zástupcovi sťažovateľa (23. decembra 2019, pozn.).

24. Podľa § 56 zákona o ústavnom súde je úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

25. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

26. Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je postavený mimo sústavu všeobecných súdov a nie je ho možné považovať za ďalšiu opravnú inštanciu v systéme všeobecného súdnictva. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade,

ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. Účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)].

28. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepochybne patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Uvedené platí aj pre opravné konanie, pretože odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok vo veci Georgiadis proti

Grécku z 29. 5. 1997 sťažnosť č. 21522/93, rozsudok vo veci Higgins a iní proti Francúzsku z 19. 2. 1998, sťažnosť č. 20124/92).

29. Súčasťou tohto základného práva však nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na súdnu ochranu je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate vyjadruje svoj nesúhlas s výsledkom sporu a s vykonávaním a hodnotením dôkazov konajúcimi súdmi, pričom vo všeobecnej rovine tvrdí, že nedostal odpoveď na podstatné argumenty prezentované v konaní, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

31. Na základe uvedeného ústavný súd považoval za potrebné oboznámiť sa s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá je pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podstatná.

32. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd skonštatoval dostatočne zistený skutkový stav a správne skutkové a právne závery okresného súdu, preto sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil s jeho rozsudkom, ktorý považoval za presvedčivý a riadne odôvodnený. Súčasne sa krajský súd zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa a vyjadril sa k jednotlivým nárokom, ktoré si sťažovateľ uplatnil v podanej žalobe (body 53 až 57 odôvodnenia rozsudku), pričom rovnako ako okresný súd, aj krajský súd dospel k záveru o ich nepreukázaní, a teda o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom, pričom svoj právny názor náležite a dostatočne rozviedol.

33. Pokiaľ ide o tú časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ polemizuje s vykonanými dôkazmi a s ich hodnotením všeobecnými súdmi, ústavný súd zdôrazňuje, že zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu prináleží všeobecným súdom, pričom pokiaľ tieto postupujú v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP) a uvedú, z ktorých dôkazov vyvodili skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili, nie je v právomocí ústavného súdu do takého hodnotenia vstupovať. Aj z ustálenej judikatúry vyplýva, že ústavnému súdu zásadne neprislúcha hodnotiť vykonané dôkazy, pretože takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s uvedenými úlohami ústavného súdu, ale popieral by aj základnú zásadu ústnosti a bezprostrednosti občianskeho súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (m. m. I. ÚS 11/2015). Iba v prípade, ak by právne závery súdu boli v extrémnom nesúlade so zistenými skutkovými zisteniami, alebo by z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývali, bolo by nutné také rozhodnutie považovať za odporujúce základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 155/07).

34. V danom prípade krajský súd dostatočným spôsobom vyhodnotil dokazovanie vykonané okresným súdom, pričom sťažovateľovi poskytol kvalifikované odpovede na jeho námietky vznesené v podanom odvolaní, podrobne sa zaoberal jednotlivými uplatnenými nárokmi sťažovateľa na náhradu škody a zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov ich, rovnako ako okresný súd, nepovažoval za preukázané. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nezohľadnenia ďalších predložených dôkazov v odvolacom konaní krajský súd uviedol, že *„žalobca síce v odvolacom konaní predložil technický preukaz, pokladničné bločky a ďalšie dôkazy za účelom priznania jeho nároku ako náhrady cestovných nákladov, bolo ale na žalobcovi, aby predložil všetky relevantné dôkazy za účelom ich preukázania a vyčíslenia pred súdom prvej inštancie. Žalovaní správne uviedli, že v danom prípade nejde o novoty podľa ust. § 366 CSP, preto na tieto dodatočne predložené listinné dôkazy odvolací súd nemohol prihliadnuť.“*

35. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich

a nadväzujúcich na prvoinštančné konanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že krajský súd neponechal bez povšimnutia základné odvolacie námietky sťažovateľa, ale na tieto dostatočným spôsobom reagoval, preto možno konštatovať, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu za ústavne konformné a zrozumiteľné a nemá dôvod jeho závery akýmkoľvek spôsobom spochybňovať. Napadnutý rozsudok nenesie znaky nepredvídateľnosti, pričom ústavný súd v danom prípade nezistil pri výklade aplikovaných právnych predpisov krajským súdom žiadny náznak svojvôle.

36. V danom prípade preto niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

37. Ústavný súd sa napokon zaoberal tým, či aj zo strany najvyššieho súdu boli v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlené dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, pričom po jeho preskúmaní musí ústavný súd konštatovať, že napadnuté uznesenie spĺňa z ústavného hľadiska požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia a nie je ho možné označiť za arbitrárne alebo ústavne neakceptovateľné.

38. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu existencie vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, čo odôvodnil nedostatočnosťou odôvodnenia rozsudku krajského súdu a skutočnosťou, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho dôležitými tvrdeniami obsiahnutými v podanom odvolaní.

39. Najvyšší súd k tomu v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 15) uviedol, že „v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver,

že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Námietky sa čiastočne týkajú vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktorých relevantnosť v dovolacom konaní v zmysle § 420 písm. f/ CSP je vysvetlená v ďalších bodoch. Odvolací súd prebral v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľal i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.“.

40. S poukazom na judikatúru ústavného súdu najvyšší súd konštatoval, že povinnosťou krajského súdu nebolo osobitne reagovať na každý bod odvolania sťažovateľa, a v tomto smere konkretizoval, že „nebolo preto nevyhnutné osobitne reagovať napríklad na otázku rakúskej právnej úpravy k problematike výpovede z pracovného pomeru a jej odôvodnenia. Ako vyplýva z kontextu celého rozhodnutia odvolacieho súdu, išlo len o parciálnu záležitosť, ktorá samotná aj keby sa zakladala na reálnom základe, nemohla zvrátiť rozhodnutie súdu v prospech žalobcu. Na zamietnutie žaloby a následné potvrdenie rozhodnutia bolo dosť dôvodov aj bez tejto skutočnosti.“.

41. Najvyšší súd napokon uzavrel, že nesprávne zistený skutkový stav a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je dôvod znemožňujúci realizáciu procesných práv účastníka konania a zakladajúci tak prípustnosť dovolania. Na základe uvedeného najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP, podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

42. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal, že najvyšší súd nevzal do úvahy predložené lekárske potvrdenie o absolvovaní operačného zákroku z 22. januára 2019, ani v tomto smere nemožno z ústavného hľadiska najvyššiemu súdu nič vytknúť. V zmysle § 442 CSP je totiž preskúmvacia činnosť dovolacieho súdu obmedzená tým, že skutkový

stav vecí a rovnako ani výsledky dokazovania sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť. Podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo v konaní pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise alebo sú uvedené v odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016. 1540 s. ISBN 978-80-7400-629-6, s. 1413.) Pred dovolacím súdom je dokazovanie v zásade vylúčené okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti podaného dovolania (§ 435 CSP). Ak teda sťažovateľ skutočne túto okolnosť jeho prípadu v dovolaní namietal, najvyšší súd nemohol v tomto smere vykonávať dokazovanie, pretože by postupoval v rozpore so zákonom, keďže uvedeným dôkazom sťažovateľ nepreukazoval podanie dovolania v zákonnej lehote a rovnako ani jeho prípustnosť.

43. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil, že by sa najvyšší súd s dovolaním sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú zrejmé konkrétne dôvody, ktoré najvyšší súd viedli k vysloveným právnym záverom o neprípustnosti podaného dovolania, pričom ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd o ňom rozhodol zákonom predpokladaným spôsobom, zohľadňujúc pritom nielen relevantnú judikatúru najvyššieho súdu, ale aj judikatúru ústavného súdu. V danom prípade preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu akýmkoľvek spôsobom zasahoval, keďže nebolo zistené nič, čo by signalizovalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru).

44. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

45. V závere ústavný súd opätovne pripomína, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by garantovalo právo na úspech v konaní či právo na rozhodnutie zodpovedajúce predstávám sťažovateľa. Len nesúhlas so závermi všeobecných súdov pri aplikácii jednoduchého (podústavného práva) nemôže byť dôvodom

na vyhovie ústavnej sťažnosti a vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa. Aj napriek tomu, že sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov za nespravodlivé vzhľadom na ujmu, ktorú utrpel v dôsledku protiprávneho konania žalovaných, ústavný súd nemohol rozhodnúť inak, ako jeho ústavnú sťažnosť ako celok odmietnuť, keďže arbitrárnosť (svojvôľu) zo strany všeobecných súdov v danom prípade nezistil.

46. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu